

MAROSVÁSÁRHELY – TÂRGU MUREŞ –
NEUMARKT AM MIERESCH

Kovács Bea

VANNAK EMBEREK,
AKIK SZERELEMBŐL
KÖLTÖZTEK IDE

És felfedezték maguknak az állatkertet, a Maros-partot, az ócskapiacot és a legjobb palacsintákat a Vár mellett. Télen fáztak, küzdöttek csótányokkal, alámerültek a víkend klóros, hideg kékjében. Megtudták, hogy fokhagyma nélkül nem érdemes lángost venni a Súlyom vendéglőben. Miccset ettek szalmakrumplival, és érezték a multikulturalitást. Befizették év elején az adót, majd megszámozták az ablakokat a Hangya-épületen. Elhordták a leveleket, megtanultak szelektíven hulladékolni, csak semmi égetés. Megízlelték az élet sava-borsát, aztán mély demokrata álomba szenderültek. Minden márciusban megrezzentek, valamire emlékeztek.

Soha nem piszkolták be cipőjüket a Sáros utcán, de megálltak egy percre a tetőn. Ott egy meg egy kettő lett, körbeért a tér. Irodában táncoltak, kávéztak ott, ahol az ördög dohánymagot adott Vásárhelynek. Iskola tartakta ki a napot. Áthaladtak a hársfautcán, az régi színészek házaitól volt hangos. Szálra cigit vettek, azzal kisparkban szívesen ültek, mert nem volt igazi nagy parkja ennek a városnak. Volt hosszú, hosszú főtér, korzó, séta, hétvégén lezárt forgalom, biciklisek, templom, templom, templom, kirakodóvásár, virágfesztivál, bornapok, sörnepok, idegen sportolók, amerikai ízek egy régi mozi mellett, nemzetvédő önkéntesek, török, arab, görög gyorsétterem, letűnt idők báját bevilágító játékterem az emeleten. Csak az nem ért el misére, akit elvitt a forгатag. Egyre harangoztak.

Az emberek néha megpihentek. Levegőt vettek, már ha lehetett. Aranyórában megmártóztak a Hosszú utcában, a Grand Hotel ablakain megcsilant az ég. Tornyosult városépítők álma, rózsák mindenütt. Zene. A távolban egy kisvasúton zakatol a gyereksereg.

Akik ebbe a városba szerelemből költöztek, nem bánják a hűvös őszi szimfóniát, hogy a Maros pont olyan csendesen megy útján, mint amikor elvált Olttól, hogy harc van, mindig, a többségért. Harcolnak ők is, a maguk módján, a soha meg nem érkező autóbuszokért, a dugóért, a köztisztelőnek örvendő köztéri cigicsikkékért, a sirályokért, akik a tenger hangját hozzák, és a galambokért, akiket etetni lehet, de szeretni nem. Fele *apã*, fele zenélő kút.

Marosvásárhelyen a szerelmesek házat építenek, autót vezetnek, illedelmesen rendezvényekre mennek, hétfégenként gokartoznak, burgert rendelnek. Vagy: a Várban hevernek a gyepen, a cementlapoknál sört bontanak, ad hoc bulikra mennek a galériákhoz, temetőbe sétálni, mert az olyan csendes. Esetleg lakást bérelnek, kutyát tartanak, a domboldalon eregetik a sárkányokat. Időközönként megállapítják, hogy ebben a városban minden megvan, ami egy városban kell. Van bőven történelem, több B betűs híresség, évente ismétlődő események, kultúra, művészet, magyar szó, román szó, cigány, elérhetetlen órákban nyitva álló zsinagóga, óvoda, iskola, egyetem, cégek, szervezetek, társulatok, uszodák, klubok, kocsmák és egyebek. De tényleg, minden. Akik szerelemből költöztek ide, azoknak elég.

De mi van azokkal, akik nem?

Ők nem kerülnek meg a virágórát a két jelzőlámpa között, nem sietnek el a régi Panda mellett ki a parkolóba, nem nézik földönkívüliek építményének a Somostetőn a víztárolót. Nem köszönnek írókra-költőkre a G-ben, nem bonyolódnak holmi vitákba a könyvvásáron, nem szelik át szombaton a főteret. Nem vásárolnak véres hurkát a Petryben, nem ülnek össze társoszni minden ősszel, nem vesznek bérletet a filharmóniába, és nem járnak sportolni sem. Nincs törzshelyük, és mindig sietnek. Nem mérik fel a grafitiállományt a Kisterem felé menet. Nem legyintenek, ha kibicsaklik a bokájuk a piskótán, az elmúlt húsz évről beszélnek. Nem kóstolták a radóci csorbát, és nem szeretik a steaket. Nem ölelkeztek soha a bástyák mellett, nem buliztak a bástyák alatt, nem másztak fel toronyba, nem ereszkedtek le a bulvárdon, nem csíptek el a Rákóczi-lépcső felett szárnyaló fecskét, nem emlékeznek a régi ócskára, nem buszoztak ki az Unirii legvégére, és nem tudják, mennyi a taxi a reptérig. Nem szeretik a kóbor kutyákat, nem tesznek ki csirkeszárnyat a macskáknak, nem szippantják be a Kornisa zöldjét, és nem gyűjtenek gesztenyét az orvosinál. Nem lesik a kórház legfelső emeletét, hogy aznap hány baba születik vajon, nem értik, hogy miért nem furcsa Vásárhelyen a medve. Nem érzik, hogy miért székely, és hogy miért főváros.

Akik nem szerelemből költöztek ide, azokat elrettenti a buszjegy ára, az éttermekben a mirelitkrumpli, a rengeteg turkáló, az éjjel ralizó tinédzserek, hogy a nyári színpad szinte mindig zárva van, és tényleg nincs egy nagy park. Megbotránkoztatja őket a fiatalok kilógó dereka, a nyugdíjasok gyúródása, a középgeneráció hibernálása, a fiatalok lelépése, és az üresen álló, bomlásra kész épületek a Szentgyörgy utcában. Nem értik, hogy miért zárt be a Café Bulvar, miért vágták egyenesre az egyik várfalat, nem értik, miért szépek a frízek a Bolyai-tetőn. Nincs bennük türelem a Kombi-nát iránt. Nem loptak rózsát a Rózsák terén, és eszük ágában sincs szelfizni egy túlméretezett, világító hóemberrel. Nem érzik ki a jót abból a szóból, hogy balkán, és soha, de soha nem halásznának a Marosban.

Ő, akik nem szerelmesek Vásárhelyen, zseblámpával kutatják éjjel a társaságot, idegen asztalokhoz csapódnak, csak hogy érezzenek valamit, felhívják az összes régi barátjukat, hátha valaki épp nem szerelmes, akárcsak ők. Fejben végigfuttatják a maturanduszkönyvet, neves polgárokról olvasnak magányukban, örmény füllevest főznek, rendszeresen átrendezik a szekrényüket, madarat etetnek, fát ültetnek, és csomagot készítenek a rászorulóknak. Minden nap próbálnak megfeledezni arról, hogy Vásárhelyen vannak, és nem szerelmesek. Elbújnának a Poklos-patak alá is, ha lehetne, de nem lehet. A Poklos túl cserfes.

Akik nem szerelmesek Vásárhelyen, azok állandóan veszekednek a szerelmes vásárhelyiekkel. A Maros két oldalán állnak, de nem integetnek, öklüket lengetik egymásnak. Az egyik kikerüli a kutyaürüléket, a másik belelép, és felváltva. Nincs konszenzus, mert Vásárhely csak úgy él, ha egyszerre szeretik és utálják.

A szerelmesek elalszanak, a nem szerelmesek felébrednek. Az egyik épp felült a buszra a mall felé, a másik lekéste azt, de csak fél perccel. Az egyiknek az orra előtt zárják be a Kultúrpalotát, a másik épp a Tükörteremben készült képeit válogatja a sarkon. Ki tartja számon, hogy miért jött ebbe a városba? Az is lehet, hogy ide született. Akkor pedig végképp nyomást érez, hogy szerelmes legyen. De Vásárhely csak kacag, kis polgári kacajjal és nagy álmokkal a fejében. Vannak emberek, akik szerelemből költöztek ebbe a városba, és vannak, akik a macskakövek közül kaparják össze a napi négy perc ölelést.